

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3160/2023
04.07.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Драгане Миросављевић, Иване Рађеновић, Јелице Бојанић Керкез и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Младен Васић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства одбране, ВП 3162/6 Ниш, коју заступа Војно правобранилаштво – Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 288/2023 од 18.05.2023. године, у седници одржаној 04.07.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 288/2023 од 18.05.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 288/2023 од 18.05.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 58/22 од 13.10.2022. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете исплати за претрпљене физичке болове износ од 70.000,00 динара, са законском затезном каматом, почев од 13.10.2022. године па до исплате и за претрпљене душевне болове због умањења опште животне активности износ од 100.000,00 динара, са законском затезном каматом, почев од 13.10.2022. године па до исплате, док је тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован у делу преко досуђених а до тражених износа по наведеним основима, све као у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца за накнаду нематеријалне штете за претрпљени страх у износу од 100.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 13.10.2022. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 122.990,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 96.500,00 динара, почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате, у року од 8 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 288/23 од 18.05.2023. године, потврђена је пресуда Основног суда у Врању П1 58/22 од 13.10.2022. године у усвајајућем делу става првог изреке и у ставу трећем изреке и жалба тужене у тим деловима одбијена као неоснована.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила посебну ревизију, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 - други закон) – у даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана закона, прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе, као ни ново тумачење права. Предмет тражене правне заштите је накнада нематеријалне штете тужиоцу због повреде на раду, а побијана одлука је донета применом релевантног материјалног права на утврђено чињенично стање. Указивање у ревизији на другачију одлуку ревизијског суда, не указује нужно и на другачији правни став изражен у тој одлуци, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у овој правној ствари зависи од утврђеног чињеничног стања.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1. и 3).

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору је поднета 12.06.2017. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Жељко Шкорић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**